

За отварање Конференције 27.08.

Поштовани даме и господо, драге колеге.

Желим да кажем да ми је заиста велика част, да данас говорим испред моје организације у име жртава мина и у име волонтера који годинама раде на пружању помоћи жртвама мина. Такође велико ми је задовољство што ће мо сви ми овде присутни имати прилике да заједно поделимо своја искуства у пружању подршке и решавању проблема жртава мина, као и да унапредимо своја знања, досадашња искуства и тиме ојачамо нашу мрежу партнерских организација.

Ја сам Дејан Ивановић, преживео несрећу од противпешадијске мине током рата 1999. године. Нажалост, тај рат нису започели обични грађани, али зато јесу највеће жртве свих ратова на свету обични грађани. Убрзо након што сам рањен и пуштен из болнице, рат је завршен потписивањем мировног споразума. Остао сам неспособан за рад и нисам могао да се вратим у своју фабрику, где сам раније радио. Изгубио сам посао. У то време у земљи је постојао закон о правима бораца, ратних и мирнодопских војних инвалида, чланова породица палих бораца и цивилних инвалида и жртава рата. Тај закон је био из времена старе Југославије, у то време после Другог светског рата био је добар закон, али пошто није био усаглашен скоро 20 година и после ратова у бившој Југославији тај закон углавном није био у потпуности примењив 1999. године, због чега многе жртве ратова 1991-1999 нису могле да остваре своја права.

Ја сам мислио да су се све моје борбе завршиле након изласка из болнице. Међутим, моје борбе су тада тек почеле. Борба за бољи закон, боља ортопедска помагала, рехабилитацију, економску егзистенцију.

Мислили смо да ће се нешто променити са великим политичким променама 2000.те године. Ништа, ништа нам није помогло. Свака промена министара је успоравала сваки покушај да било шта променимо на боље. Све оно што смо могли да урадимо за 4 до 8 година, ми радимо 20 година.

Све државе које улазе у ратне сукобе, морају да буду спремне на последице које остају након рата, укључујући и трагедије изазване нагазним минама и након завршетка сукоба. На прво место мислим на децу која су жртве рата, она морају да имају непрекидно обезбеђену здравствену заштиту, рехабилитацију, школовање, психо-социјалну подршку кроз спортске, рекреативне и културне активности.

Мине, гранате и остала неексплодирана убојита средства су опасна све док се не пронађу и униште. Недавно је у Србији радник на градилишту настрадао од ручне бомбе из 1918.године. Државе морају да буду спремне да обезбеде нормалан, здрав и сигуран

живот, имплементација обавезе за помоћ жртвама из Конвенције о забрани противпешадијских мина је кључна. Док сви људи погођени минама, директно или индиректно, не буду у потпуности интегрисани у друштво, оснажени и уживају једнаке могућности у нашим друштвима. Помоћ жртвама је релевантна и треба је спроводити.

Још једном морам да кажем, да ми је веома драго што сам данас овде са људима који су жртве мина, који су изгубили делове тела, али не и вољу за животом, дају све од себе да помогну другим људима којима је помоћ потребна и чине све да створе Свет без мина и свет без ратова, свет за лепши живот и бољу будућност. Верујем да ћемо током Конференције сви заједно да дамо свој допринос у стварању таквог света.

Хвала вам добри људи.